

Δύο σκιαὶ μὲ κυνηγοῦν εἰς ὦραν ἀπεικταῖαν.
Μὲ ὄψιν φρικαλέαν.
Ὁ Φίλος (*) καὶ Πατήρ.

Πολλάκις Σὺ ἐπέφερες μικρὰν παρχυθίαν,
Μὲ φιλικὰς ἐκφράσεις σου, μὲ λόγους σου τερπνοὺς,
Ὅταν πενθοῦσαν εἴλεπες τὴν μακύρην μου καρδίαν,
Ὅταν εἰς ἀγωνίαν
Εὗρίσκετο ὁ νοῦς.

Ἀλλὰ καὶ Σὲ ἐπέπρωτο ἡ Μοῖρα νὰ βιάσῃ,
Τῆς λύπης τὸ ποτὴριον νὰ πῖης τὸ πικρὸν,
Ἐπέπρωτο τὸν προσφιλὲ Πατέρα σου πρὶν θιάσῃ
Τὸ γῆρας νὰ δαμάσῃ,
Νὰ ἀσπασθῇς νεκρὸν.

Δικαίως τώρα δάκρυα καὶ στεναγμοὺς ἐκχύνεις...
Εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ Πατρὸς νὰ πίπτῃς τὴν ψυχράν
Σὲ εἶδον ὅμως τῆς Μητρὸς τῆς δυστυχοῦς ἐκείνης,
Προσπάθει νὰ πρᾶύνῃς
Τὴν καίουσαν πυράν.

Ἐκπνέων σὲ κηλόγησε καὶ θνήσκων σὲ κηχθήν*
« Εἶναι κοινὸς ὁ θάνατος » σοὶ εἶπε τελευτῶν,
Καὶ στρέψας βλέμμα ἱλαρὸν τὸν πλάστην ἐδεήθη,
Κ' εἰς οὐρανοὺς ἐχύθη
Τὸ πνεῦμα του πετόν.

Τὰς τελευταίας λέξεις του ἔχε παρηγορίαν,
Φυλάσσων αὐτὰς πάντοτε 'ς τοῦ στήθους τὸν βυθόν,
Κ' εἰς τὴν ὀλισθηρὰν αὐτοῦ τοῦ βίου μας πορείαν,
Ὡ φίλε τὴν Θρησκείαν
Λάμβανε βοήθον.

Ὁ ὡς ἀδελφός
Μ. Μ. ΠΑΠΠΑΣ.

ΤΗ ΝΕΚΡΑ

ΟΥΡΑΝΙΑ Π. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ.

Πές μου θυμῶς ἀγάπη μου, ἐκείνη τὴν παιδοῦλα,
Ὅποῦχε ἱστά ξανθὰ μαλλιά νιοθέριστη μυρτοῦλα;
(Σολομός.)

Εἴν' αὐτὴ ἡ μειδιῶσα μ' εὐθυμίαν χθὲς εἰσέτι,
Ὅτε μὲ χαρὰν ἠρίθμει τὰ ποικίλοντ' αὐτὴν ἔτη;

(*) Ἰδε Φυλλ. Δ'. « Ποίημα εἰς τὸν θάνατον τοῦ Φλώρου », ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ.

Ἦτις κρούουσα κιθάραν, ἔψαλλε μὲ θεῖαν χάριν
Ἐὰρ μου σὲ ἀναμένω ἀνθοφόρον ἐλθὲ πάλιν!

Εἴν' αὐτὴ ἡ εἰς τὸν κῆπον φέρουσα τὸν κοῦφον πόδα
Ἵνα δρέψῃ τῆς πρωΐας ὀροσοστάλακτα τὰ ῥόδα,
Καὶ εὐώδη ἀνθοδέσμην πλέξασα τὴν φέρει δῶρον
Εἰς τὴν φίλῃν τῆς μητέρα ὡς εὐγνωμοσύνης φόρον!

Ὡ ἀνθήκιστος τῆς Μοῖρας, φρικαλέα εἰρωνία!
Σ' τοῦ θανάτου τὴν ἀγκάλην ἄφρωνος ἡ Οὐρανία!
Αἶκην ἀνθους μαρνανθέντος, ἄψυχον ἀφίνει σῶμα,
Ὅπερ γίνεται σ' ὀλίγον δρακὸς μόλις μιᾶς χῶμα.

Α. Ι. Σ.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Εἰμὶ γυνὴ καὶ λατρευτὰς τοὺς πλείστους ἔχω ἐπὶ γῆς,
Οὐχὶ ματαίων πλήν μεστοὺς κ' ἀπατηλῶν ἐλπίδων
Ἐνῶ δ' αὐτοὶ μετὰ πολλῆς ἐμὲ λατρεύουσι στοργῆς,
Οὐδέποτε οἱ ταλαίπωροι τὸ πρόσωπόν μου εἶδον.

Ὡς νέαν μὲ λατρεύουσι, νεάζουσιν μὲ θεωροῦν,
Ἐνῶ πρὸ τόσων ἐπὶ γῆς διατελῶ αἰώνων
Οἱ ποιεῖται, ποῦ συνεχῶς μὲ πλησιάζουν, ἔμπορουν
Διὰ τῆς φαντασίας των νὰ μ' ἀπαντήσουν μόνον.

Ἐμὲ τὸ ἔργον μου ἐστὶ νὰ ψέγω πᾶν τὸ μοχθηρόν,
Νὰ ἐπαινῶ πᾶν ἄξιον ἐπαίνου καὶ ὠραῖον
Ἄνδρες μεγάλοι δι' ἐμοῦ ἐφάνησαν μετὰ καιρὸν,
Ὡς μέγας ὁ ἐξόριστος ἐφάνη Ναπολέον.

Ω.

Τῷ λύτῃ τοῦ αἰνίγματος δωρηθήσεται ὁ Β'. τόμος τῆς μεταφράσεως τῶν Δραμάτων τοῦ Βίκτωρος Οὐγώ.

ΛΥΣΙΣ

Τοῦ ἐν τῷ ΙΒ'. φυλλαδίῳ αἰνίγματος.

Τὸ τελευταῖον αἰνίγμα ἔλυσε ἡ Κυρία Αἰκατερίνη Δαναοῦ. Εἶναι δὲ ὁ

Πλ-οὔτος.